

РЕШЕНИЕ

№ 1013

гр. Варна, 13.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ ТО, в публично заседание на първи октомври през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Мария К. Терзийска

Членове: Диана К. Стоянова
Елина Пл. Карагъзова

при участието на секретаря Албена Ив. Янакиева
като разгледа докладваното от Мария К. Терзийска Въззивно гражданско дело № 20253100501219 по описа за 2025 година

за да се произнесе, взе предвид следното

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по жалба вх. № 32529/09.04.2025г. при ВРС от ЗЕАД „БУЛСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП“, чрез юрисконсулт Н. З., срещу Решение № 926 от 17.03.2025г. на Районен съд – Варна, ГО, 51 състав, по гр.д. № 6765/2024г., в цялост.

Жалбоподателят счита, че първоинстанционният съд неправилно е преценил събраните по делото доказателства и е достигнал до неправилни изводи, вследствие на което е постановил решението си в нарушение на материалния и процесуалния закон. Счита, че не са били обсъдени всички възражения на страните в процеса. Твърди се, че съдът не е взел предвид изричното волеизявление на въззиваемата страна, в което е посочено, че страната желае застрахователното обезщетение да бъде определено и платено по “експертна оценка“. Първоинстанционният съд не е обсъдил в цялост в мотивите на обжалваното решение направените в отговора от ответника възражения относно размера на застрахователното обезщетение, както и уговорката за изплащане на застрахователното обезщетение само в доверен сервиз. Твърди се, че не е посочено кое конкретно заключение на приетите автотехнически експертизи е кредитирано и защо. Жалбоподателят счита, че извършеното плащане от негова страна във връзка с процесната престация не е обсъдено в цялост като доколкото е извършено плащане на сума от 382.80 лева преди завеждане на иска за 10 лева, то това самостоятелно е основание за отхвърляне на претенцията. На тези и други основания, моли за отмяна на решението и отхвърляне на иска.

В срока по чл. 263 ал.1 от ГПК въззиваемата страна, Г. Д. Г., чрез проц.

представител, е подал отговор на въззивната жалба. Оспорва жалбата като неоснователна, неправилна и необоснована. Пзовава се на чл. 405 ал. 1 от КЗ, като въз основа на тази разпоредба застрахователят ЗЕАД „БУЛСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП“ дължи обезщетение, което е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието. По смисъла на чл. 400 ал. 2 от КЗ обезщетението следва да е еквивалентно на стойността на възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка. Счита първоинстанционното решение за правилно, законосъобразно, добре мотивирано и моли да бъде потвърдено.

И двете страни претендират разноски съобразно изхода от спора.

В съдебно заседание въззивникът не се явява.

Становището на въззиваемата страна, изразено в съдебно заседание чрез процесуален представител, е за потвърждаване на решението на ВРС като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени, че е сезиран с редовна и допустима за разглеждане жалба, подадена от лице, легитимирано чрез правен интерес от обжалване акта на ВРС и като съобрази доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Обжалваното решение на ВРС е валидно и допустимо, поради което и съдът е ограничен при преценка законосъобразността на акта от доводите, развити в жалбата.

Пред ВРС е предявена частична осъдителна претенция за сумата от 10 лева (от общо 2118 лева) от Г. Д. Г. против ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ АД, произтичаща от правоотношение между страните по застрахователна полица по застраховка „Каско“, клауза „Пълно“, сключена на 27.03.2023 г. и при твърдения, че в рамките на действие на полицата е настъпило ПТП на 24.03.2023 г., вредите от което следва да бъдат обезщетени.

Сочи, че след извънсъдебно сезиране на застрахователя, последният е определил и изплатил на правоимащия сума по експертна оценка, в размер на 382 лева, крайно недостатъчна за възстановяване на щетите, която според ищеца, на база лично проучване в сервизи, е около 2500 лева. При приспадане на вече полученото обезщетение формира и целият размер на претенцията от 2118 лева, от които претендира частично 10 лева. Отправя искане и за присъждане на лихва от завеждане на иска до окончателното изплащане на сумата.

Според ответника, който оспорва основателността на претенцията, възстановителната стойност не отговаря на твърдяната от 2500 лева, приложима между страните с оглед възрастта на автомобила е клаузата по чл. 1 от Раздел 5 от ОУ и при посочване при завеждане на щетата от пострадалия, че желае обезщетението да се определи по експертна оценка. Независимо от това, най-малко трябва да се приложат цени на доверен на застрахователя сервиз, защото такава е била обективизираната воля на страните по застрахователната полица. Поради твърдяната неоснователност на главно заявения иск, намира за такъв и акцесорния за лихва за забава. Тези възражения се поддържат пред въззивната инстанция и следва на същите да бъде даден отговор.

Фактологията по делото налага да се приеме на първо място, че

застрахователят не оспорва пред окръжен съд факта на ПТП, нито повдига въпрос за броя на увредените детайли. В тази връзка и първоначалната, и тричленна САТЕ еднозначно отчитат, че при механизма на ПТП увреденият детайл по автомобила, м. „*****“ с рег. № *****, е предно стъкло, при това оригинално – вложено от завода производител или оторизиран от марката сервиз.

Относно дадената стойност (в различни варианти) за отремонтване на увредата експертите се разминават като настоящата инстанция счита за по-пълно, обхватно и ясно заключението по тричленната САТЕ, на което дава вяра. В тази връзка доводът в жалбата, че в нарушения на процесуални правила ВРС не е посочил кое заключение кредитира и защо, е невярно с оглед изрично формираните мотиви по въпроса (стр.7 и 8 от решението на ВРС).

Според чл. 386 ал.2 от КЗ, при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието като следва да се има предвид, че разпоредбата е част от общите изисквания към договорите за застраховане срещу вреди. Съгласно чл. 400 ал.1 от КЗ за действителна застрахователна стойност се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество, а ал.2 на същата разпоредба сочи, че за възстановителна застрахователна стойност се смята стойността за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка.

При конкуренцията на законоустановения принцип за пълна обезвреда с предвидената възможност в ОУ на застрахователя да се изплати обезщетение по експертна оценка, в хипотеза, в която между страните по застрахователното правоотношение съществува спор по размера на обезщетението, който е пренесен пред съда, прилага се разпоредбата на закона. Още повече, че в застрахователната полица е уговорен начин на овъзмездяване на щетите в доверен сервиз, който не е предложен на застрахования.

Като се има предвид, че увреденото предно стъкло е оригинално и разликата с алтернативно стъкло е в качеството, което тук пряко има отношение към безопасността на движението и пътниците в автомобила (така и становището на вещите лица по тричленната САТЕ, изложено в ОСЗ), налага се извод, че размерът на адекватното обезщетение е този по т.3 от тричленната САТЕ, а именно сума от 2956.07 лева.

При горното, заявената частична претенция от 10 лева от общо търсените 2118 лева е доказана по основание и размер. Неправилно застрахователят счита, че след като е изплатил 382 лева на застрахования, то искът е неоснователен поради плащане, защото както е посочено и в ИМ, претендираният размер е след приспадане на вече заплатеното.

Предвид гореизложеното, настоящият състав намира оплакванията на въззивника относно порочността на съдебния акт за неоснователни.

С оглед съвпадащите изводи на настоящата инстанция с тези на ВРС, решението следва да бъде потвърдено изцяло.

По разноските:

При този изход на спора, разноски се следват само на въззиваемата

страна за адвокатско възнаграждение по представен списък по чл. 80 от ГПК и доказателства за извършени разходи.

От насрещната не се отправя възражение за прекомерност.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение № 926/17.03.2025 г., постановено по гр.д.№ 6765/2024 г. по описа на ВРС.

ОСЪЖДА ЗЕАД „БУЛСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП“ АД, ЕИК 000694286, гр. София да плати на Г. Д. Г., ЕГН *****, гр. ***** сума от 480.00 /четиристотин и осемдесет/ лева разноси за процесуално представителство в производството пред ОС Варна, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____